

Vltava 15. - 19. srpna 2012

Účast: Pavel a Helča s Pavlínkou, Kája, Vlád'a a Lída, Markéta, Pepča, Mára, Šotek a Jarmila, Jana N., Verča D., Pína a Tereza, Martin T. a Katka Š., Gába, Helča S., Honza A.

Středa 15. srpna 2012 (příjezd do Rožmberku): Na poslední vodáckou akci roku 2012, již byla stejně jako v předchozích letech srpnová Vltava, jako první dorazili ve středu večer kolem šesté hodiny Pavel a Helča s Pájou. Jen je trochu zaskočil hluk, který je při příjezdu do kempu U Nojdy v Rožmberku přivítal.

„To je nějaká diskotéka nebo co!“ vyděsili se, ale naštěstí to byla jen nějaká reklamní akce Samsonu, při níž se rozdávaly zdarma plechovky ovocného piva - jak mohli zaznamenat většinou dětem, protože nikdo jiný o ně nejevili zájem. Tedy alespoň v tuto chvíli, kdy se již akce naštěstí chýlila ke svému závěru.

Kemp se jevil trochu plnější než v předchozích letech, ale v jeho zadní části bylo téměř prázdné, a tak tam na pěkné travnaté louce založili naše dvoudenní tábořiště. V recepci ještě zakoupili kolečko dříví na večerní táborák a vyčkali příjezdu ostatních. O něco později dorazily Lída a Markéta, po nich Mára a ještě později, už za tmy, na motorkách Vlád'a a Pepča. Jako poslední pak dnes přijeli Šotek s Jarmilou.

Byla nádherná letní noc, a tak jsme seděli u ohně, opékali buřty, popíjeli pivko, vínečko či rum s colou. Obloha byla zcela jasná a plná tisíců hvězd. A když se některým z nás podařilo zahlédnout i průlet jednoho z meteoritů Perseid, neměl večer chybu. Bylo to nádherné, a tak jsme si tu pohodovou noc vychutnávali docela dlouho. Překvapivě jako jedna z prvních šla spát Helča, ale jen se trochu prospala, aby mohla ve dvě hodiny vystřídat Pavla chystajícího se ulehnout. Holčák pak pomohla dorazit demižónek vína...

Čtvrtek 16. srpna 2012 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): I ve čtvrtek bylo, stejně jako předchozí den, stále příjemné teplé počasí, přestože se sluníčko občas skrývalo pod mraky. Během dopolední snídaně, již nám naštěstí letos na rozdíl od předchozích let nezneprůjemňovaly vosy, se naše řady rozšířily příjezdem Jany s Verčou a Píny s Terezou.

Pak již jsme se přichystali na plavbu a čtyřmi auty přešli do Vyššího Brodu. Mára zde svoje auto nechal s tím, že si ho vyzvedne až v neděli, ostatní vozy ale řidiči po složení lodí převezli zpět do Rožmberka a vrátili se Vlád'ovými.

Ve Vyšším Brodě, u půjčovny Inge, kde jsme se chystali k plavbě, panoval hotový mumraj. Další a další výpravy vodáků, ale většinou spíše jen „takyvodáků“, sem přijížděly a přicházely a pak ve vypůjčených raftech a kánoích vyplouvaly. Letos tak bylo i v tomto námi oblíbeném srpnovém termínu na řece lidí více, než bylo zdravé. Dilem to bylo asi způsobeno krásným počasím a dilem tím, že jsme si na rozdíl od předchozích let víkend protáhli dopředu. Později jsme se dozvěděli, že to takto praktikuje většina klientů Inge. Inu, je to ponaučení pro další ročníky Srpnové Vltavy, že je asi lepší začínat o víkendu...

K našim pěti vlastním kánoím jsme si v Inge půjčili ještě jednu vydru (Jana s Verčou) a jednu pálavu (Pína s Terezou). Nafukovadlo zvolili proto, že bude stabilnější, díky čemuž se necvaknou!

Konečně naše flotila sedmi lodí s posádkami: Jana – Verča, Helča – Lída, Vlád'a – Pepča, Pavel – Pája, Mára – Markéta, Šotek – Jarmila a Pína – Tereza kolem jedné hodiny vyplula. Vody v řece byl dostatek na pohodové splouvání, ale nic moc na pořádný adrenalin, jen asi

7 m3/s. S nostalgií jsme vzpomínali na loňských 20 m3/s nebo dokonce na předloňských 32 m3/s.

Hned na prvním [jezu Bílý mlýn](#) Pína s Terezkou otestovali stabilitu svého plavidla. Vysoký schod ve šlajsně dali v pohodě, ale vlna pod průplavem, ve které se jim pálava „zlomila“, je spolehlivě vyklopila do řeky ... Ostatní kánoe pak jez spluly bez zaváhání, stejně jako všichni později šupnu na [Herbertově](#) a retardéru v [Rožmberku](#).

Na oběd jsme se zastavili v tábořišti U tří veverek, kde jsme nasýtli hladové žaludky klobáskami, utopenci, chleby se sádlem, nakládanými hermelíny apod. Došlo i na test místní alko-speciality Veverčích hovínek...

Odpoledne jsme dopluli do Rožmberku poměrně brzy. Dali jsme si tedy u stanů kafíčko a začali přemýšlet, co podnikneme večer. Zatímco ostatní zůstali v kempu, Vláďa, Lída, Pepča a Markéta, později následování Pavlem s Pájou, vyrazili do města na večeři. V Kocábce neuspěli - museli by zde na jídlo čekat déle než hodinu - a tak nakonec zamířili na zahrádku restaurace U Martina. Ukázalo se, že to byla dobrá volba (tedy ne, že by v Rožmberku bylo o moc víc možností se dobře najíst), a brzy si již pochutnávali. Vláďa s Pepčou a Lídou si dali baštu hradních pánů, což byl mix celého kuřete, kolena a klobás, který je spolehlivě nasýtil. Zejména Pepča se inspiroval budovatelským heslem „Ani zrno nazmar“, a i když už mu jídlo lezlo nazpět ušima, statečně ohlodával kosti. Personál nemohl uvěřit, takže se několikrát pokusil odnést zbytky, ale vždy byl zadržen slovy, že „pán ještě bude“. Byl to ale marný boj, klobásy do sebe už nenarval...

Ale ani v kempu se nesusila huba. Mezitím totiž přijeli Martin s Katkou, kteří - jak je jejich zvykem - po postavení stanů vytáhli gril, na němž tentokrát ogrilovali výtečné burgery.

Mára s Šotkem a Jarmilou popíjeli v bufýtku místní silné černé pivo (jmenovalo se „vyhulenej“, „zatemněnej“, „zkouřenej“ nebo nějak tak). Přitom se dali do kupy s jednou partičkou, která Máru přemluvila, aby skočil pro kytaru. Aby se neztratil, vyžádal si dámský doprovod, ale ukázalo se, že dáma už je zadaná, a tak se k nim přidal i její přítel, což byl od pohledu asi nějaký vzpěrač. Takže z toho nic nebylo...

V bufýtku ale bylo hodně plno, a tak ostatní dali i dnes přednost klidnějšímu posezení u stanů. Obzvlášť i proto, že noc byla výrazně teplejší než ta předchozí. Martin s Pínou a Pájou zašli koupit dříví a brzy již plápolal ohýnek, u kterého jsme vydrželi povídat asi do půl druhé...

Pátek 17. srpna 2012 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Ráno se v údolí Vltavy držela mlha, ale jakmile slunce vystoupalo nad východní svah a zalilo tábořiště svým svitem, zmizela a teplota vystoupala do letních tropických hodnot.

Mára se Šotkem a Jarmilou, pro něž byla naplánovaná trasa s koncem v kempu Na Pískárně krátká, se s námi dopoledne rozloučili a vyrazili napřed až ke Krumlovu do kempu Vltavan. Dnes jsme se rozloučili také s Vláďou a Pepčou, kteří nejprve sjeli do Vyššího Brodu pro Vláďovo auto a pak na motorkách odjeli na nějakou jinou akci.

My ostatní jsme sbalili a řidiči (Martin, Pavel, Verča, Pína a Lída) pak přešli s auty Na Pískárnu, kde v ukrutném vedru postavili na pěkném místečku kolem ohniště stany. Do odjezdu autobusu (v 11:19), kterým se měli vrátit, ještě zbývala chvilka, a tak se v bufýtku zchladili jedním pivoněm. Pak si ale najednou uvědomili, že autobus za chvíli jede, takže se rychle zvedli a vyšli k zastávce. Verča, které zbylo skoro celé pivo, ho odložila do plechového koše (naštěstí ho nevyhlila), což v Pavlovi naplno probudilo homelessácké sklony, když v tu chvíli se zděšením v hlase zvolal: „Co blběš?!“ a pivo si vyndal a vzal s sebou na cestu k autobusu.

Po návratu do kempu v Rožmberku nic nebránilo vyplutí, neboť Katka si mezitím půjčila v Inge kánoi a s Janou sní dopluly za ostatními, a tak jsme tak učinili.

Dnešní úsek byl hodně odpočinkový, takže jsme se nikam nehnali a většinou se nechali unášet Vltavou spojeni v soulodí. Nádherné počasí jsme samozřejmě využili ke koupačkám, popíjení Hu-Hu či jiných blahodárných nápojů, jejichž seznam jsme významně rozšířili tím, že jsme zaparkovali (přivázali se) u plovoucího baru a využili akce na míchané nápoje 6 + 2 zdarma. No nakonec jsme přešli na zcela smluvní ceny, takže v prvním kole jsme měli 8 alko (dle výběru mojito nebo sex na Vltavě) + 1 nealko koktejl za 400 Kč, ve druhém kole pak 8+1 za 300 Kč...

Na oběd jsme zastavili v bufetu U Maxe, kde jsme se nasýtli fast-foodovými šmakuládami. Později jsme neopomněli navštívit i legendární krčmu U Fíka, kde Helča objednala rundu fikovic. Pobavily nás zde Růžový babky, což byla partička čtyř „pionýrek“ zralého až přezrálého věku v růžových tričkách, které si ale vodu náležitě užívaly. Zde popily nějaké ty veselé kalíšky, načež si zazpívaly lidový hit Beskyde, beskyde s poněkud zjednodušeným textem tvořeným právě jedním slovem „Beskyde“ dokola zpívaném v melodii tohoto songu. Zasmáli jsme se také Martinovi, který při požívání smažáku zjistil, že soudruzi z NDR někde udělali chybu. Zuby jeho plastové vidličky totiž zmizely beze stopy ve smažáku. Asi se v něm roztekly...

Na Pískárnu jsme dopluli poměrně brzy, takže byl čas zajít na dříví. Jelikož stráň za silnicí byla vykáčená a zbyly zde na hromadách vyskládané tuny ořezaných větví, během chvíle jsme si nasbírali a nanosili dostatek paliva na večerní oheň. Pomáhal nám i mladých Pája, který se k naší partě připojil a večer s námi poseděl u ohně. Pravděpodobně ho omrzeli jeho společníci, což byla komická skupinka teenagerů, jako vystřižená z filmu Šakalí léta. Několikrát za večer za ním jak pejskové přiběhli při svém bloudění po kempu s lahvemi alkoholu v rukách a pak zase někam odchvátali. Pokaždé jsme měli co dělat, abychom se nerozesmáli.

Ještě před rozděláním ohně jsme se navečeřeli ve zdejší restauraci, pak již jsme se přesunuli ke stanům, zapálili oheň a povídali. Pavel vytáhl kytaru, zpívali jsme a bylo dobře. Libovali jsme si také, že každý ze tří večerů jsme měli oheň, což se nám již dlouho nepodařilo, jestli vůbec někdy.

Již za tmy pak přijeli autem z Prahy Honza A., Helča ml. a Gába. Společně jsme pak ještě popovídali, Honza se přidal k Pavlovi s kytarou, ale byli jsme z vedra tak utahaní, že jsme šli spát poměrně brzy...

Sobota 18. srpna 2012 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Po snídani a sbalení bagáže přešli řidiči s auty do kempu v Novém Spolí. Zde byli značně zaskočení tím, jak bylo parkoviště přeplněné auty, ale naštěstí na ploše kempu našli docela slušný plac, kde mohli postavit stany. Protože autobus v sobotu měl jet až kolem druhé hodiny a bylo teprve poledne, vrátili se na Pískárnu Helenčiným (půjčeným) autem.

Ještě před vyplutím jsme se zchladili pivkem, to protože i dnes nás slunce spalovalo plnou intenzitou. Popřáli jsme také Helenám k jejich svátku - na vodě jak jinak byly prezenty převážně kapalného skupenství.

I dnešní krátkou sedmikilometrovou trasu naše flotila se složením posádek: Honza – Helča ml. (svoji vydru si půjčili ve zdejší půjčovně), Martin – Katka, Tereza – Pína, Jana – Verča, Gába – Helča, Pavel – Pája a Lída – Markéta absolvovala převážně formou soulodění, při němž jsme se slunili, hasili žízeň, mj. i mixem džusu s vodkou a griotkou, který barvou nejvíce připomínal bahnem zkalenou vodu Sázavy...

Na oběd jsme se stavili v jednom z bufetů, kde jsme se nasýtli lahůdkou v podobě chleba se škvarkovou, klobásami apod.

V pohodě jsme také spluli oba dnešní jezy: dlouhou retardéru ve [Větrním](#) a pěknou šlajsníčku [Konopa](#) pod Papouščí skalou, již jsme zdolali v soulodí 4 (Martin – Katka, Jana – Verča,

Tereza – Pína a Lída – Markéta) a 2 kánoí (Honza – Helča ml., Gába – Helča) a samostatně Pavel.

Na krátkém úseku před kempem ve Spolí jsme pak v soulodí urychleně dopili zbytky (Hu-Hu, Squash a Berentzen), což se projevilo na stabilitě Helči ml. s Honzou, kteří pak posledních asi 50 metrů doplávali vedle kánoe, po cvaknutí zalité vodou.

V kempu na nás čekal Kája, který sem dorazil stopem z Německa. Asi byl po dlouhé cestě už také dost spařený, takže se přidal k ostatním, kteří si dopřáli bezvadnou koupačku v řece spojenou s různým vodním blbnutím, při němž jsme se alespoň trochu zchladili.

V pozdním odpolední jsme ve třech skupinách (1. Martin, Katka, Jana, Verča, Pína a Tereza; 2. Honza a Helča ml.; 3. Pavel, Helča, Pája, Kája, Lída, Markéta a Gába) vyrazili do města. Prošli jsme krásným starobylým centrem, navštívili zámek a zámecké zahrady a samozřejmě si pochutnali na večeři v místních výborných restauracích - Maštali a Parkánu.

Po návratu do kempu jsme ještě zašli do kempovního bufetového megasezení. Dali jsme pívko, dokonce i panáčky proběhly, Honza zahrál na kytaru... Poté co zde pod záminkou nočního klidu zavřeli, vyrazila ještě pětice: Honza, Kája, Lída, Markéta a Gába do nedaleké herny na šipky a pokec, někteří jedinci si při tom stačili i „zdřímnout“...

Neděle 19. srpna 2012 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Stejně jako v předchozích dnech nám počasí stále přálo, takže poté co jsme se dopoledne nasnídali a sbalili, mohli jsme vyrazit na poslední plavbu této vody a vlastně celé sezóny. Protože Helča se uvolila dnes vynechat plavbu, mohla tak zajistit převoz řidičů pro auta po doplutí do Zlaté koruny. Nemuseli jsme se tedy zdržovat převozem aut.

Zdolání krumlovských jezů se stejně jako každý rok pro nás stalo lahůdkovou záležitostí, a i když na několika místech bylo na řece docela husto, vždy jsme si své místo v pohodě udělali. Postupně jsme tak bez větších problémů spluli čtyři krumlovské jezy ([Rechle](#), [Liru](#), [Mrázkův mlýn](#) a [Jelenku](#)). Naše umění tradičně otestovala Lira se svou vysokou zalévací vlnou pod šlajsnou, kterou Martin s Katkou, Jana s Verčou, Honza s Helčou a Kája s Gábou dali v soulodí (ostatní posádky samostatně).

Zklamání jsme naopak zažili na Jelence, která se díky (zatím ne zcela dokončené) rekonstrukci přeměnila v tuctový jez a zařadila se do skupiny šlajsen, které kdysi bývaly vodáckou lahůdkou a po stavební úpravě se změnily na obyčejné turistické splouvadlo. S lítostí jsme zavzpomínali na předchozí roky, kdy jsme se na ní vždy pěkně vyřádili při opakovaném sjíždění.

Na konci Krumlova jsme zastavili u pivovaru. Lída s Markétou zde končily, proto zde na nás čekala Helča, která jim sem přivezla Vládovo auto.

Společně jsme zašli do místního bufetu, kde jsme těžce rozdýchávali „kvalitu“ personálu, který názorně demonstroval, že ani „buřtostánek“ nemůže provozovat každý... No trochu jsme se nasytili, ale některé z nás - zvláště při nekonečném čekání na hranolky - to stálo docela dost přemáhání...

Plavbu pod Krumlovem jsme absolvovali v pohodovém tempu. Dokonce i ostatních vodáků ubylo a míjeli jsme se jen se skupinou Maďarů - ale moc jsme si nepokekali. Pavel neustále vyléval kelímkem vodu ze Žlababy, do které mu strženými záplatami teklo jak do Titaniku. Honza s Helčou ml. se nepozorovaně přivázali ke kánoi Jany s Verčou a docela dlouho se nechali táhnout, aniž by si toho holky všimly. Když byli později odpojeni, vycvakali Káju s Gábou, kteří si to ale nenechali líbit a práskli je na oplátku také... Co k tomu dodat? „Tak určitěéé...“

V samotném závěru jsme propluli [retardéru Rájovského jezu](#) a pak již přistáli v kempu ve Zlaté Koruně. Snad aby nám nebylo líto, že už zde končíme, museli jsme zde strávit dobu do doby, než Helča odvezla řidiče do Krumlova pro auta a ti se s nimi vrátili. V Koruně totiž

panoval neskutečný chaos. Auta z různých půjčoven sem najížděly pro rafty a kánoe, do toho stovky vodáků, bordel vyházený z lodí na břehu... No opravdu to nebyl ten nejlepší zážitek. Také my jsme vrátili půjčené lodě, svoje pak naložili na střechy aut a vyrazili na cestu do Prahy. Ani jsme se v tom zmatku pořádně nestihli rozloučit.

Výhoda byla, že nyní v podvečer až večer již nebylo takové vedro a ani provoz na silnicích, takže cesta autem byla docela příjemná.

I přes některé popsané potíže však nutno celou vodu hodnotit pozitivně. Skvělé počasí, příjemná plavba, večerní ohníčky a dobrá parta tak nakonec byly tím, na co se bude vzpomínat...